

Поштовани тужни скупе: породицо, родбино, пријатељи, познаници, комшије и саборци, окупили смо се данас овдје да испратимо нашег драгог Бору на његов вјечни починак, да се опростимо од великог човјека и великог борца.

Замољен од бораца, припадника ратне јединице Осињске Српске лаке пјешадијске бригаде, да у име свих припадника ове ратне јединице и српског народа дервентске општине, један од његових ближих сарадника, пред овим тужним скупом кажем неколико ријечи о човјеку великог срца храбром и неустрашивом борцу- великом патриоти.

Крајем маја 1992. године у зону борбене одговорности ове ратне јединице појавио се мајор Боро Буковица, који је већ неко вријеме провео у календеровачком одреду „Војвода Мишић“. Многе борце је освојио причама са ратишта на подручју Хрватске. Они који нису вјеровали у његове приче, брзо су се увјерили и схватили да се ради о добро прекаљеном и храбром човјеку, неустрашивом борцу.

Од средином јуна 1992, почетак пробоја Коридора и ослобођењем великог усташког утврђења Цера, село Мишинци па до ослобођења Дервенте и Брода, мајор Боро је показао своју велику храброст и војничку способност. Истакао се у низу акција, нарочито у оним на пробоју усташког утврђења на Ободном каналу (граница дервентске и бродске општине).

Након рањавања команданта 4. батаљона именован је за команданта истог гдје је остао до ослобођења Брода. Као командант са одабраном мањом групом бораца често је одлазио у извиђање, па чак и дубоко залажење у непријатељску територију. Таква једна храбра Борина авантура забринула је команданта бригаде п. пуковника Чавића, након дужег не појављивања помислио је оно најгоре, да је група извиђача упала у непријатељску засједу и да је ликвидирана.

Након ослобођења Брода, командант бригаде п. пуковник Радомир Чавић одлази на нову дужност у Оперативну групу Добој, надлежна команда за команданта Осињске лпбр. поставља мајора Бору Буковицу. У својству команданта бригаде са мањом борбеном групом учествовао је у борбеним дејствима на Орашје, а 27.11. 1992. године са једном већом групом бораца одлази у испомоћ борцима ангажованим на ослобођењу Јајца. Са овог ратишта група се вратила са десет рањених и једним погинулим борцем. На овом ратишту лакше је рањен и командант Боро, наставио је своју активност у бригади.

Половином новембра 1992. године јединица је распоређена на чување сјеверне границе Републике Српске, на ријеци Сави, од Брода неколико километара низводно. Ово мировање јединице није одговарало немирном Борином духу, отишао је у другу јединицу која је била у активним борбеним дејствима.

Након рата често сам се виђао са мојим командантом Бором, разговарали смо о минулим ратним временима. У последњим сусретима причао је о нарушеном здрављу и о неким личним животним проблемима, са вјером и надом да ће и ове битке ријешити у своју корист.

Нажалост, наше окупљање данас на овом мјесту свједочи истину, Боро одлази на вјечни починак, саборцима оставља Републику Српску на чување и сјећање на њене хероје.

Драги Боро, нека ти је вјечна слава и Хвала!